

sygn. akt VII Pa 110/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2018 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Graczyk

Sędziowie: SO Agnieszka Stachurska

SO Zbigniew Szczuka (spr.)

Protokolant: st.sekr.sądowy Mariusz Żelazek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 listopada 2018 r. w Warszawie

sprawy z powództwa T. J.

przeciwko G. K.

o ryczałty, diety, ekwiwalent pieniężny za urlop, wynagrodzenie

na skutek apelacji wniesionej przez pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
z dnia 23 maja 2018 r., sygn. VI P 17/16

1. oddala apelację,
2. zasądza od pozwanego G. K. na rzecz powoda T. J. kwotę 450 zł (czterysta pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

SSO Agnieszka Stachurska SSO Marcin Graczyk SSO Zbigniew Szczuka

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych po rozpoznaniu sprawy z powództwa T. J. przeciwko G. K. o wynagrodzenie, ekwiwalent pieniężny za urlop, diety, ryczałty prowadzonej pod sygn. akt VI P 17/16 wydał w dniu 23 maja 2018 r. wyrok na podstawie którego:

1. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.400,00 zł (jeden tysiąc czterysta złotych zero groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 sierpnia 2013 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za pracę;
2. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 228,48 zł (dwieście dwadzieścia osiem złotych czterdzieści osiem groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11 września 2013 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia urlopowego;
3. umorzył postępowanie w zakresie roszczenia o ryczałty za nocleg;

4. oddalił powództwo w pozostałym zakresie;
5. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 900,00 zł (dziewięćset złotych zero groszy) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
6. nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – kasy Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie kwotę 82,00 zł (osiemdziesiąt dwa złote zero groszy) tytułem opłaty od pozwu, której powód nie miał obowiązku uiścić;
7. nadał wyrokowi w pkt 1 i 2 rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1.600,00 zł (jeden tysiąc sześćset złotych zero groszy).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód T. J. był zatrudniony u pozwanego G. K., prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...), na stanowisku kierowcy międzynarodowego w okresie od 16 lipca 2012 roku do 30 września 2013 roku. Stosunek pracy rozwiązał się za porozumieniem stron, wniosek o rozwiązanie umowy o pracę w tym trybie złożył powód w dniu 30 września 2013 roku. Średnie miesięczne wynagrodzenie powoda liczone jak ekwiwalent za urlop wynosiło 1.600,00 zł brutto.

Powód zapoznał się przy rozpoczęciu zatrudnienia z obowiązującym u pozwanego regulaminem pracy. Zgodnie z § 32 pkt 1 regulaminu wypłata wynagrodzenia dokonywana jest do rąk własnych pracownika albo osoby przez niego upoważnionej w razie, gdy nie może on osobiście odebrać wynagrodzenia z powodu przemijającej przeszkody. Natomiast zgodnie z § 38 regulaminu pracy pozwanego w sprawach nie podniesionych w niniejszym regulaminie obowiązują przepisy kodeksu pracy.

Roczny wymiar urlopu wypoczynkowego powoda wynosił 20 dni. Powód w toku zatrudnienia u pozwanego wykorzystał łącznie 22 dni urlopu wypoczynkowego, z czego 7 dni w 2012 roku i 15 dni w 2013 roku. W sierpniu i wrześniu 2013 roku korzystał z urlopu bezpłatnego. Pozwany nie wypłacił powodowi ekwiwalentu za 3 dni urlopu. W miesiącu sierpniu 2013 roku oraz od dnia 2 września 2013 roku do 25 września 2013 roku powód przebywał na urlopie bezpłatnym.

Powód przed każdą z podróży służbowych otrzymywał delegację wraz z poleceniem wyjazdu. Po zakończeniu kursu rozliczano ten dokument za pomocą rachunku kosztów podróży, w którym kierowca wpisywał trasę, jaką odbył w poszczególnych dniach i czas jej trwania. Następnie pozwany wypełniał rubryki dotyczące należności z tytułu diet, ryczałtów za noclegi, a także innych wydatków. Następnie po uzupełnieniu poleceń wyjazdu pozwany wypłacał należności wynikające z tego dokumentu na rzecz kierowcy w tym samym dniu, w którym kierowca wrócił z podróży, nawet jeżeli wracał w nocy.

W czasie zatrudnienia u pozwanego powód odbył następujące podróże zagraniczne:

- S., W. 30.07.2012r. – 14.08.2012r. – dieta 3273,37 zł
- S., W. 20.08.2012r. – 31.08.2012r. – dieta 2383,60 zł
- S., W. 03.09.2012r. – 10.09.2012r. – dieta 1397,77 zł
- S., W. 11.09.2012r. – 21.09.2012r. – dieta 2241,06 zł
- S., W. 24.09.2012r. – 05.10.2012r. – dieta 2153,12 zł
- S., W. 08.10.2012r. – 18.10.2012r. – dieta 2060,08 zł

- S., W. 24.10.2012r. – 05.11.2012r. – dieta 2231,90 zł
- S., W. 06.11.2012r. – 16.11.2012r. – dieta 2259,47 zł
- S., W. 20.11.2012r. – 29.11.2012r. – dieta 2021,55 zł
- S., W. 03.12.2012r. – 12.12.2012r. – dieta 2142,06 zł
- S., W. 13.12.2012r. – 29.12.2012r. – dieta 2163,58 zł
- S., W. 02.01.2013r. – 11.01.2013r. – dieta 1996,79 zł
- S., W. 14.01.2013r. – 25.01.2013r. – dieta 2445,76 zł
- S., W. 29.01.2013r. – 09.02.2013r. – dieta 2458,16 zł
- S., W. 11.02.2013r. – 21.02.2013r. – dieta 2185,13 zł
- S., W. 25.02.2013r. – 07.03.2013r. – dieta 2449,10 zł
- S., W. 08.03.2013r. – 22.03.2013r. – dieta 3012,46 zł
- S., W. 25.03.2013r. – 06.04.2013r. – dieta 2798,61 zł
- S., W. 24.04.2013r. – 06.05.2013r. – dieta 2808,84 zł
- S., W. 07.05.2013r. – 17.05.2013r. – dieta 2535,82 zł
- S., W. 20.05.2013r. – 31.05.2013r. – dieta 2635,63 zł
- S., F. 04.06.2013r. – 17.06.2013r. – dieta 2862,12 zł
- S., W. 18.06.2013r. – 28.06.2013r. – dieta 2598,57 zł
- S., W. 02.07.2013r. – 13.07.2013r. – dieta 2665,36 zł
- S., W. 19.07.2013r. – 30.07.2013r. – dieta 2333,65 zł

Powód w toku zatrudnienia u pracodawcy otrzymał wszystkie należności z tytułu diet za wykonane przez niego podróże służbowe, zarówno krajowe jak i zagraniczne, co zostało pokwitowane jego własnoręcznym podpisem. Wynagrodzenie i inne należności były wypłacane przez pozwanego w gotówce, lista płac była podpisywana u sekretarki pozwanego. Jedno z poleceń wyjazdu za okres od dnia 17 lipca 2012 roku do dnia 27 lipca 2012 roku zostało podpisane przez powoda in blanco w dniu 27 lipca 2012 roku. Powód nie otrzymał wynagrodzenia za lipiec 2013 roku.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie dokumentów przedłożonych w toku postępowania oraz zeznań stron.

Przechodząc do rozważań nad zasadnością powództwa Sąd Rejonowy zważył, iż przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie były roszczenia powoda o zasądzenie na jego rzecz odpowiednich kwot tytułem diet za podróże służbowe, wynagrodzenia urlopowego za sierpień 2013 roku i wynagrodzenia za pracę za lipiec 2013 roku.

W pierwszej kolejności Sąd Rejonowy zajął się roszczeniem powoda o zasądzenie na jego rzecz kwoty 29.242,64 zł tytułem diet za podróże służbowe przyjmując za podstawę prawną spornych należności art. 21a ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców art. 77⁵ § 2- 5 kodeksu pracy oraz zapis

§16 ust. 1, 2 i 4 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej. Sąd Rejonowy ustalił przy tym, że powód w rzeczywistości otrzymał wszelkie należne mu tytułem diet kwoty. Wbrew twierdzeniom powoda o nie wypłacaniu przez pozwanego diet w pełnej należnej wysokości, ze stanu faktycznego ustalonego w sprawie wynikają wnioski zupełnie przeciwne. Pozwany potwierdził, że diety o prawidłowej wysokości otrzymywał każdy kierowca, nie było niezgodności bądź sytuacji, w których kierowca nie otrzymał diety oraz wyjaśnił, że były one wypłacane gotówkowo po powrocie z każdej podróży w tym samym dniu, świadczą o tym również oryginały dokumentów z k. 183 między innymi polecenia wyjazdu służbowego oraz rachunki kosztów podróży stanowiące wiarygodny materiał dowodowy uznany przez Sąd Rejonowy za prawdziwy w całości. Co więcej, sam powód przyznał, że rozliczenie podróży służbowych następowało tego samego dnia po powrocie, nawet o 12 w nocy. Nawet jeżeli przyjąć, że powód podpisywał dokumenty in blanco nie świadczy jeszcze o tym, że nie otrzymywał wskazanych w tych dokumentach kwot. Ponadto powód zdołał wykazać, że podpisał jeden dokument in blanco, nie jest natomiast wykazane, że taka praktyka dotyczyła wszystkich dokumentów.

Nie umknęło przy tym uwadze Sądu Rejonowego, że przez cały okres zatrudnienia wynoszący ponad rok, a następnie ponad dwa lata po ustaniu zatrudnienia powód nie zgłaszał żadnych wątpliwości dotyczących wysokości otrzymywanych diet, co poddaje w wątpliwość brak wypłaty diet powodowi w pełnych wysokościach za sporny okres. Nie jest wiarygodne twierdzenie powoda, że przez rok pracował jako kierowca w transporcie międzynarodowym z wynagrodzeniem około 3 tysiące złotych miesięcznie i w ogóle się nie interesował jaką kwotę powinien otrzymać tytułem diet. Powód miał świadomość, jakie należności przysługują mu z tytułu wyjazdów zagranicznych, oraz że diety są mu wypłacane, gdyż kwitował własnoręcznym podpisem i datą otrzymywane z tego tytułu kwoty na dokumentach „rachunek kosztów podróży” w polu „kwituję odbiór”. Z niewiadomych przyczyn początkowo powód domagał się tytułem diety krajowej i zagranicznej kwoty 3400 zł, dopiero w toku postępowania podnosił, że nie otrzymał diet na łączną kwotę- 29.242,64 zł.

Sąd Rejonowy zaznaczył również, że zgodnie z art. 6 k.c. oraz art. 232 k.p.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Ta strona, która twierdzi, że określona okoliczność miała miejsce obowiązana jest zatem zgłosić dowód lub dowody wykazujące jej istnienie. Natomiast w art. 217 § 1 k.p.c. został zakreślony przez ustawodawcę termin przedstawienia faktów i dowodów. W świetle tego przepisu, strona może aż do zamknięcia rozprawy przytaczać okoliczności faktyczne i dowody na uzasadnienie swych wniosków lub dla odparcia wniosków i twierdzeń strony przeciwnej, z zastrzeżeniem niekorzystnych skutków, jakie według przepisów niniejszego kodeksu mogą dla niej wyniknąć z działania na zwłokę lub niezastosowania się do zarządzeń przewodniczącego i postanowień sądu.

Mając na uwadze powyższe rozważania nie budziło wątpliwości Sądu Rejonowego, że pozwany pracodawca - G. K., prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) wykonał obowiązek zapłaty powodowi diet za cały sporny okres.

Odnośnie roszczenia powoda o zasądzenie na jego rzecz kwoty 1.400,00 zł netto tytułem wynagrodzenia za pracę za lipiec 2013 roku Sąd Rejonowy uznał powództwo za zasadne. Zgodnie z art. 78 § 1 k.p. wynagrodzenie za pracę powinno być tak ustalone, aby odpowiadało w szczególności rodzajowi wykonywanej pracy i kwalifikacjom wymaganym przy jej wykonywaniu, a także uwzględniało ilość i jakość świadczonej pracy. Z niekwestionowanego przez strony zaświadczenia o wynagrodzeniu z k. 153 akt sprawy wynika, że powód otrzymywał wynagrodzenie w kwocie 1.600,00 zł brutto miesięcznie. Jednocześnie pozwany nie zdołał wykazać, że wypłacił powodowi wynagrodzenie za lipiec 2013 roku, podpisane bowiem przez powoda listy płac są przedstawione za miesiące do czerwca 2013 roku, brak jest takiej listy za lipiec 2013 roku. Stąd też Sąd uznał, że faktycznie powód nie otrzymał wynagrodzenia zasadniczego za pracę za lipiec 2013 roku. Powód domagał się tytułem tego wynagrodzenia kwoty 1.400,00 zł netto. Jak wynika

z ustaleń Sądu wynagrodzenie zasadnicze powoda wynosiło 1.600,00 zł brutto. Stąd też Sąd Rejonowy zasądził na rzecz powoda od pozwanego tytułem wynagrodzenia za pracę za lipiec 2013 roku kwotę 1.400,00 zł, mając na uwadze regulację z art. 321 § 1 k.p.c., zgodnie z którą nie można zasądzać ponad żądanie.

Odnosząc się do roszczenia powoda o zasądzenie na jego rzecz odpowiedniej kwoty tytułem wynagrodzenia urlopowego za sierpień 2013 roku Sąd Rejonowy powołał się na art. 172 k.p., wskazując, że miesięczne wynagrodzenie powoda wynosiło 1.600,00 zł brutto. Takie też wynagrodzenie przysługiwałoby mu więc za cały sierpień 2013 roku, jeśli wykorzystywałby wtedy urlop wypoczynkowy. Należy jednak w tym miejscu przejść do oceny, czy powód dysponował tak dużą liczbą dni urlopowych, aby mógł przebywać przez cały sierpień 2013 roku na urlopie. Z ustaleń Sądu Rejonowego wynika, że powodowi przysługiwało 20 dni urlopu rocznie, zgodnie z art. 154 § 1 k.p. Sąd ten miał dalej na uwadze, że z list płac za miesiące sierpień 2012 roku, październik 2012 roku, grudzień 2012 roku, luty 2013 roku i kwiecień 2013 roku, na których to listach widnieje podpis powoda wynika, że w tych miesiącach powód wykorzystywał urlop wypoczynkowy. Ponadto w aktach osobowych znajdują się oryginały podpisanych przez powoda wniosków urlopowych, których kserokopie znajdują się na k. 150 – 152 akt sprawy. Z tych wniosków z kolei wynika, że w sierpniu 2012 roku powód wykorzystał 2 dni urlopu, w październiku 2012 roku wykorzystał 4 dni urlopu, w grudniu 2012 roku – 1 dzień urlopu, w lutym 2013 roku – 1 dzień urlopu, w kwietniu 2013 roku – 11 dni urlopu, a we wrześniu 2013 roku – 3 dni urlopu wypoczynkowego. Łącznie daje to 7 dni urlopu wykorzystanych w roku 2012 i 15 dni urlopu wykorzystanych w roku 2013, co stanowi o jeden więcej niż wskazano w świadectwie pracy. Wobec powyższego należy w tym miejscu przejść do obliczenia ile dni urlopu przysługiwało powodowi w 2012 roku i w 2013 roku w związku z pracą u pozwanego. Sąd Rejonowy ustalił, że powód nie pracował w 2012 roku u żadnego innego pracodawcy przed zatrudnieniem u pozwanego. Stąd też liczba jego dni urlopu wyniesie, zgodnie z regulacjami z art. 155¹, 155^{2a} oraz 155³ k.p., 10 dni urlopu za rok 2012 i 15 dni urlopu za rok 2013. Łącznie daje to 25 dni urlopu. Z wniosków urlopowych przedłożonych w toku postępowania wynika, że powód wykorzystał 7 dni urlopu wykorzystanych w roku 2012 i 15 dni urlopu wykorzystanych w roku 2013 – razem 22 dni. Oznacza to, iż pozostały mu do wykorzystania 3 dni urlopu.

Wobec powyższego zdaniem Sądu Rejonowego należy 3 dni urlopu bezpłatnego, jaki wynika z wniosku urlopowego powoda oraz z treści świadectwa pracy, uznać w rzeczywistości jako dni jego urlopu płatnego, za które należy mu się, zgodnie z art. 172 k.p., wynagrodzenie urlopowe. W istocie 3 dni urlopu stanowią równowartość 24 godzin urlopu. W sierpniu 2013 roku było łącznie 21 dni pracy, co stanowi 168 godzin pracy. Stąd też stawka za godzinę pracy powoda wyniosła w tym miesiącu 9,52 zł (1.600,00 zł / 168 = 9,52 zł). Stawka ta pomnożona przez 24 godziny daje wynagrodzenie urlopowe należne powodowi za sierpień 2013 roku, które ostatecznie powinno być mu przyznane w kwocie 228,48 zł (9,52 zł x 24 = 228,48 zł). Reasumując Sąd Rejonowy uznał, że zasadne jest powództwo o zasądzenie wynagrodzenia urlopowego za sierpień 2013 roku, ale jedynie do kwoty 228,48 zł. W pozostałej części powództwo w zakresie tego roszczenia podlega oddaleniu.

Sąd Rejonowy zasądził na rzecz powoda odpowiednie kwoty tytułem wynagrodzenia za lipiec 2013 roku i wynagrodzenia urlopowego za sierpień 2013 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dni następujących po dniach wymagalności tych roszczeń, czyli odpowiednio w przypadku wynagrodzenia za pracę za lipiec 2013 roku od dnia 11 sierpnia 2013 roku, a w przypadku wynagrodzenia urlopowego za sierpień 2013 roku – od 11 września 2013 roku do dnia zapłaty.

W toku postępowania na rozprawie w dniu 24 kwietnia 2017 roku powód cofnął pozew w zakresie roszczenia o ryczałty za noclegi ze zrzeczeniem się tego roszczenia.

Sąd Rejonowy nie dopatrywał się przesłanek z art. 203 § 4 i 469 k.p.c. wobec tego należy uznać, że zgodnie z art. 203 § 1 k.p.c. powód skutecznie cofnął pozew w tym zakresie.

To zaś skutkuje umorzeniem postępowania, co do owego roszczenia, na podst. art. 355 § 1 k.p.c.

W kwestii kosztów postępowania Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.

oraz § 9 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015r., poz. 1800, ze zm.)

w jego brzmieniu z dnia wniesienia pozwu, zasądzając na rzecz powoda od pozwanego kwotę 900,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Apelację od powyższego wyroku złożył w dniu 11 lipca 2018 r. pozwany, zaskarżając rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w części, tj. w zakresie pkt 2 i 5 sentencji wyroku. Skarżonemu wyrokowi pozwany zarzucił:

1) naruszenie przepisów postępowania w postaci art. 98 k.p.c. w zw. z § 9 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności prawnych

z 22 października 2015 r., a także art. 100 k.p.c. i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu w wysokości 900 zł w sytuacji, gdy pozwany uległ tylko co do nieznaczej części roszczenia, bowiem wygrał sprawę w 95%, co oznacza, że w sprawie winna była znaleźć zastosowanie zasada obciążenia kosztami procesu powoda jako stronę przegrywającą sprawę w znacznej części swojego żądania, ewentualnie zasada stosunkowego rozdzielenia kosztów,

2) naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci art. 172 k.p. poprzez jego niezasadne zastosowanie, a także art. 65 § 1 k.c. poprzez błędną wykładnię oświadczenia wniosku urlopowego powoda z sierpnia 2013 roku, które doprowadziły do niesłusznego zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda roszczenia z tytułu wynagrodzenia urlopowego, w sytuacji, gdy powód w sierpniu 2013 roku nie przebywał na płatnym urlopie, lecz bezpłatnym, co wprost wynika z jego wniosku,

3) naruszenie przepisu postępowania w postaci art. 321 § 1 k.p.c w zw. z art. 171 § 1 k.p. poprzez niesłuszne zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 228,48 zł tytułem de facto ekwiwalentu za niewykorzystany urlop, a nie wynagrodzenia urlopowego, bowiem w sierpniu 2013 roku powód na płatnym urlopie nie przebywał, co stanowi orzeczenie ponad żądanie zgłoszone w pozwie.

W oparciu o powyższe zarzuty pozwany wniósł o zmianę wyroku w pkt 2 poprzez oddalenie powództwa oraz pkt 5 i 6 poprzez ich uchylenie, ewentualnie uchylenie wyroku

w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz zasądzenie kosztów procesu wg. norm przepisanych.

Uzasadniając apelację pełnomocnik pozwanego rozwinął każdy z powyższych zarzutów. Wskazał, że koszty procesu w niniejszej sprawie ustalone w oparciu o przepisy dotyczące opłat za czynności adwokackie powinny wynieść 1.800 zł, przy czym z uwagi na to, że powód przegrał w 95%, to zasada obciążania kosztami procesu strony przegranej winna mieć zastosowanie do powoda, a nie do pozwanego. W zakresie drugiego z podniesionych zarzutów wskazano, że Sąd Rejonowy w sposób nieuprawniony uznał, że powód przebywał na płatnym urlopie w sierpniu 2013 roku, podczas gdy z treści oświadczenia woli złożonym na wniosku urlopowym w tym okresie przebywał na urlopie bezpłatnym. Jeśli Sąd Rejonowy oceniał zasadność wynagrodzenia urlopowego w sierpniu 2013 roku, to powinien przede wszystkim ustalić, że powód w tym czasie przebywał na płatnym urlopie wypoczynkowym, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca, gdyż Sąd ten policzył ilość dni urlopu płatnego, jakiej pracownik nie wykorzystał, a następnie przyjął, że te 3 dni były wykorzystane jako urlop płatny. W ocenie pozwanej takie postępowanie Sądu Rejonowego polegające na nieuzasadnionej wykładni oświadczenia woli powoda co do wniosku dowodowego skutkowało błędnym zasądzeniem roszczenia za wykorzystany urlop płatny w sierpniu 2013 roku, w sytuacji, gdy pracownik na tym urlopie nie przebywał.

W odpowiedzi na apelację z dnia 25 lipca 2018 r. pełnomocnik powoda wniósł

o oddalenie apelacji pozwanego w całości jako oczywiście bezzasadnej oraz zasądzenie

od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu wg. norm przepisanych. Pełnomocnik powoda odniósł się w sposób ogólny do zarzutów apelacji, oceniając je jako bezzasadne i podzielił wnioski zawarte w skarżonym rozstrzygnięciu Sądu Rejonowego oceniając je jako prawidłowe w zakresie ustaleń stanu faktycznego i oceny materiału dowodowego

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego jest niezasadna.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy dokonał właściwych ustaleń stanu faktycznego i prawidłowo zastosował cytowane przepisy, co prowadziło do wydania trafnego rozstrzygnięcia. Sąd Okręgowy podziela dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne

i aprobuje argumentację prawną przedstawioną w motywach zaskarżonego wyroku, nie zachodzi zatem potrzeba ich szczegółowego powtarzania (zob. orzeczenia Sądu Najwyższego: postanowienie z dnia 22 kwietnia 1997 r., II UKN 61/97, wyrok z dnia 12 stycznia 1999 r., I PKN 521/98, wyrok z dnia 15 maja 2007 r., V CSK 37/07).

Zgodnie bowiem z poglądem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 15 maja 2007 roku w sprawie V CSK 37/07, surowsze wymagania odnośnie do oceny zgromadzonego materiału i czynienia ustaleń na potrzeby wydania orzeczenia ciążyą na Sądzie odwoławczym wówczas, gdy odmiennie ustala on stan faktyczny w sprawie niż to uczynił Sąd I instancji. Inaczej jest natomiast wtedy, gdy orzeczenie wydane na skutek apelacji zmierza do jej oddalenia, a tym samym utrzymuje w mocy ustalenia poczynione przez Sąd I instancji.

W takim bowiem przypadku, jakkolwiek wyrok sądu odwoławczego powinien opierać się na jego własnych i samoistnych ustaleniach, za wystarczające można uznać stwierdzenie, że przyjmuje on ustalenia faktyczne i prawne Sądu I instancji jako własne.

W ocenie Sądu Okręgowego apelacja nie zawierała zarzutów skutkujących zmianą lub uchYLENIEM zaskarżonego wyroku. W sprawie nie zachodzą nadto okoliczności, które Sąd Okręgowy winien wziąć pod uwagę z urzędu. Wyrok wydany przez sąd I instancji zawiera trafne i odpowiadające prawu rozstrzygnięcie, zaś w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie występują przesłanki zaskarżenia mogące ten wyrok wzruszyć. Skarżone rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego zostało wydane w sposób prawidłowy i odpowiada prawu.

Zarzuty apelacji skupiły się na podniesieniu przez pozwanego kwestii naruszenia przepisów prawa materialnego w zakresie błędnego orzeczenia w zakresie roszczenia z tytułu wynagrodzenia urlopowego oraz przepisów prawa procesowego w kontekście orzeczonych kosztów procesu.

Odnosząc się do pierwszej z wymienionych kwestii, skarżący zakwestionował zasadność rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego w zakresie orzeczenia o zasądzeniu na rzecz powoda kwoty 228,48 zł tytułem wynagrodzenia urlopowego. W ocenie pełnomocnika pozwanej Sąd Rejonowy zasądzając powyższą kwotę pominął fakt, że odwołujący w sierpniu 2013 roku przebywał na urlopie bezpłatnym, co wprost wynika z jego wniosku urlopowego, a ponadto nieprawidłowo zastosował art. 172 k.p. Wskazać należy, że zgodnie z art. 172 k.p. za czas urlopu pracownikowi przysługuje wynagrodzenie, jakie by otrzymał, gdyby w tym czasie pracował. Zmienne składniki wynagrodzenia mogą być obliczane na podstawie przeciętnego wynagrodzenia z okresu 3 miesięcy poprzedzających miesiąc rozpoczęcia urlopu; w przypadkach znacznego wahania wysokości wynagrodzenia okres ten może być przedłużony do 12 miesięcy.

W ocenie Sądu Okręgowego nie ma wątpliwości, że powód w niniejszym postępowaniu nie dochodził świadczenia urlopowego (wynagrodzenia urlopowego) w myśl art. 172 k.p., lecz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop zgodnie z art. 171 § 1 k.p. W myśl tego przepisu w przypadku niewykorzystania przez pracownika przysługującego urlopu w całości lub

w części z powodu rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy przysługuje mu ekwiwalent pieniężny. Taka podstawa roszczenia wynika wprost z treści pkt 3 pozwu, w myśl którego powód dochodził roszczenia w postaci kwoty 1.200

zł tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wraz z odsetkami. Roszczenie powoda w tym zakresie nie uległo zmianie pomimo modyfikacji roszczenia na rozprawie w dniu 24 kwietnia 2017 r.

(k. 206 a.s.). Powód precyzując swoje żądania wskazał, że podtrzymuje roszczenie z pkt 3 pozwu, a więc roszczenie o ekwiwalent za urlop, tym samym roszczenie to nie uległo zasadniczym zmianom na tle postępowania. Powyższa okoliczność nie zmienia jednak faktu, że jak wynika z ustaleń Sądu Rejonowego powód w rzeczywistości nie wykorzystał całego przysługującego mu urlopu z przełomu lat 2012-2013. Zasadnie przy tym Sąd Rejonowy powołał się na oryginały podpisanych przez powoda wniosków urlopowych załączonych do jego akt osobowych. Z wniosków tych wynika, że powód w powyższym okresie wykorzystał łącznie 22 dni urlopu wypoczynkowego (tj. 7 dni w 2012 roku oraz 15 dni

w 2013 roku), a ponieważ w tym okresie zgodnie z art. 155¹ k.p., 155^{2a} k.p. oraz 155³ k.p. przysługiwało mu łącznie 25 dni urlopu wypoczynkowego, to zasadne było ustalenie,

że w dniu rozwiązania stosunku pracy z pozwanym przysługiwały mu jeszcze 3 dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego. W tej sytuacji nawet gdyby uznać dni urlopu wykorzystanego przez powoda w sierpniu 2013 roku za urlop bezpłatny, za które powodowi nie przysługuje wynagrodzenie, to nie zmienia to stwierdzonego powyżej faktu, że na przełomie 2012 i 2013 roku powód wykorzystał o 3 dni mniej urlopu, niż mu przysługiwało i za które przysługiwał mu ekwiwalent. Wyliczenie rachunkowe kwoty z tytułu niewykorzystanego urlopu nie budziło z kolei żadnych wątpliwości co do prawidłowości tak obliczonej kwoty uwzględnionego przez Sąd Rejonowy roszczenia. Tym samym choć Sąd Rejonowy błędnie zakwalifikował roszczenie powoda jako wynagrodzenie urlopowe w myśl art. 172 k.p., jednakże jak wynika z merytorycznych rozważań tego Sądu w zakresie tego żądania powoda ostatecznie zastosował wyliczenie adekwatne do ustalania ekwiwalentu

za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, skutkiem czego było ustalenie prawidłowej kwoty żądania powoda, jakie na tle okoliczności faktycznych niniejszej sprawy należało uznać za zasadne.

Odnosząc się z kolei do zarzutu nieprawidłowego orzeczenia o kosztach Sąd Okręgowy uznał, że było ono zasadne. Sąd Rejonowy orzekł o zasądzeniu od pozwanego na rzecz powoda kwoty 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Co prawda Sąd

ten powołał się na rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r.

w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 265), choć powód był reprezentowany przez adwokata, jednakże zarówno powyższe rozporządzenie,

jak i rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. (Dz. U.

z 2015 r. poz. 1800) w sprawie opłat za czynności adwokackie przewidują tożsame zasady ustalania stawek minimalnych profesjonalnych pełnomocników. Sąd Okręgowy miał

na względzie, że roszczenia powoda zostały uznane za zasadne w części częściowo wynagrodzenia za pracę oraz wynagrodzenia urlopowego, na łączną kwotę 1.628,48 zł;

co do zasady więc powództwo było więc zasadne, jednakże na znacznie niższą kwotę niż powód się domagał, co wskazywałoby na konieczność stosunkowego rozdzielenia kosztów

w myśl art. 100 k.p.c. Należy przy tym zaznaczyć, że Sąd Rejonowy nie zasądził całości kosztów od pozwanego (wynoszących w sprawie 1.800 zł zgodnie z § 9 ust. 2 rozporządzenia w sprawie opłat za czynności radców prawnych), tylko połowę tych kosztów, co mając

na względzie jedynie częściowe uwzględnienie powództwa należało uznać za stosunkowe rozdzielenie kosztów procesu. Podkreślić przy tym należy, że roszczenia powoda były zasadne w części dotyczącej zaległego wynagrodzenia oraz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop, tym samym zasadnym jest stwierdzenie, że bez wytoczenia powództwa i przeprowadzenia postępowania w niniejszej sprawie – a tym samym bez konieczności poniesienia wydatków w celu jego prowadzenia – powód nie uzyskalby zasądzonych na jego rzecz kwot z powyższych tytułów.

W tych okolicznościach Sąd Okręgowy rozpoznając sprawę uznał apelację pozwanego za bezzasadną. Sąd Rejonowy wyczerpująco i precyzyjnie ustalił na podstawie materiału dowodowego okoliczności składające się na stan faktyczny, jak również zasadnie

i adekwatnie do ustalonego stanu faktycznego wskazał przepisy prawa stanowiące podstawę rozstrzygnięcia. Zarzuty strony pozwanej podniesione w apelacji stanowiły natomiast jedynie polemikę z prawidłowym rozstrzygnięciem Sądu Rejonowego, a pozwany nie wykazał zasadności prezentowanych argumentów. Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację strony pozwanej jako bezzasadną, o czym orzekł w punkcie 1 sentencji wyroku.

O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł w punkcie 2 wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c. Wysokość koszty zastępstwa procesowego należnych powodowi od pozwanego została ustalona zgodnie z przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

SSO Agnieszka Stachurska SSO Marcin Graczyk SSO Zbigniew Szczuka (spr.)

Zarządzenie: (...)